

תת"ע 10136/12/18 - מדינת ישראל נגד נדב לנדאו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10136-12-18 מדינת ישראל נ' לנדאו
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

נדב לנדאו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 7.8.18, הודעת תשלום קנס בגין קיפוח זכות המשתמשים בדרך (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני כופר באשמה. נהגתי במקום הנ"ל. יש צילומים שמתעדים את מרחק ביצוע העבירה על פניו שקבע השוטר. לציון בפני בית המשפט כי אותו שוטר תנועה עמד בכביש 531 שממשיך למזרח, עמד מאחורי חומת הפרדה מברזל. במחלף 531 יש שני נתיבים ועוד אחד שנפתח לכיוון רעננה בסביבות ה - 80-100 מטר כשאני הגעתי והשתלבתי טרם לכן לפחות כ - 300-400 מטרים ללא כל סיכון למשתמשי הדרך והתכוונתי לפנות לכיוון רעננה, לפתע תוך כדי שאנחנו בגודש תנועה, הגיח שוטר שזיהיתי רק לאחר שהציג בפני, היה לבוש בבגדים אזרחיים, התפרץ מחומת ההפרדה, סימן לי בידו לעצור, אופנוע שהיה צמוד אלי בלם ושמעתי את עצם החריקה שלו, אמרתי לשוטר שזה היה מאוד מסוכן מבחינתי, האופנוע מאחורי אמר לו מה אתה עושה, השוטר אמר לו הכל בסדר תמשיך לנסוע.

נכנסתי לנתיבים שהייתי אמור לנסוע בהם בהזדמנות הראשונה שנתנה לי".

ביום 14.3.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר חיים בן שאנן, עורך הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם, הושמעה הקלטה בטלפון נייד והוצגה תמונה בטלפון נייד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 7.8.18, בסמוך לשעה 10:06, נהג הנאשם ברכב, בנתיב השלישי מימין בכביש 531, מכיוון מזרח לכיוון מערב, במקביל לעומס התנועה שהיה בנתיב הימני, היוצא למחלף עם דרך ירושלים ובהגיעו בסמוך לפני הפיצול בין מסלולי הנסיעה, נצפה על ידי עד התביעה, שעמד על גבי שטח הפרדה במקום, כאשר הוא סוטה ימינה, עוקף את כלי הרכב הממתינים ומשתלב בנתיב הימני, לעבר דרך ירושלים.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, תוך שמירה על קשר עין רצוף עם רכבו ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"אני יודע למה עצרת אותי אבל אני אותתי וחייתי שיתפנה ולא בלמו בלימת חירום בגללי"**.

בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם כי נסע בכביש 531, לכיוון מערב ואכן, היה עומס תנועה במקום, שהחל כק"מ לפני צומת רעננה. לדבריו, אותת כל הדרך, כדי לעבור ימינה ולבסוף, נתנו לו להשתלב בנתיב הימני והוא השתלב, מבלי לחצות קו הפרדה או שוליים ומבלי לגרום לנהגים אחרים, לבלום בלימת חירום בגללו. הנאשם טען כי העד עמד בסמוך לגדר ההפרדה והתפרץ לכביש, כאשר הוא לבוש בבגדים שחורים ומבלי להציג תעודת שוטר והחל מפרט בפניו את הנסיבות של המקרה. הנאשם טען כי ניתן יהיה לראות במצלמות של עיריית רעננה, את תיעוד המקרה ומשנשאל אם הוא מעוניין בדחיית דיון, בכפוף לתשלום הוצאות, השיב כי אינו מעוניין.

הנאשם נחקר והשיב כי לא יכול היה להשתלב בכוח ולכן אותת והמתין עד שיוכל להשתלב. הנאשם אישר כי לא נעמד בסוף טור כלי הרכב, ה"פקק", בנתיב אליו התכוון להגיע. הנאשם טען כי ממקום עמידתו, לא היה לעד שדה ראייה פתוח, אך לא צילם את מקום עמידת העד, אלא הציג תמונה אחרת, בה ניתן לראות את העלייה למחלף עם דרך ירושלים.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי מדובר במסלול נסיעה קבוע שלו וכי הכביש עמוס באותה מידה, מדי בוקר. לפיכך, נשאל מדוע לא השתלב בתחילת הפקק, דהיינו, בסוף טור כלי הרכב בנתיב הימני והשיב **"מדובר בכביש מהיר, ברגע שאני זיהיתי שיש אפשרות להיכנס, נכנסתי"** ובהמשך, כאשר נשאל מדוע לא נסע כל הדרך בנתיב הראשון מימין, השיב **"הנתיב פקוק וזה נתיב שממשיך ישר"**.

הנאשם הציג בטלפון הנייד תמונה של הכביש, בנקודה שלפני המחלף שבנדון וכן, השמיע הקלטה של העד, בהקשר לבקשתו להמיר את הדו"ח באזהרה, ללא כל קשר לנסיבות האירוע שבנדון.

דיון והכרעה

אחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

הרקע המשפטי

תקנה 21(ב) לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

עמוד 2

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא:

(1) יקפח את זכותו של אדם להשתמש שימוש מלא באותה הדרך"

עד התביעה התייחס לעומס התנועה בנתיבים הימנים, לנתיב נסיעת הנאשם, האופן בו סטה לעבר הנתיב השני מימין, על מנת לעלות למחלף עם דרך ירושלים, שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם עד לעצירתו והסביר לו את מהות העבירה.

הנאשם לא עימת את העד עם עובדות רלוונטיות לעבירה והתמקד בחקירתו הנגדית, בפריפריה של האירוע וזאת אף שבית המשפט שב והסביר לו, שוב ושוב, כיצד יש לחקור בחקירה נגדית ועל הצורך להתמקד בעבירה עצמה. מן האמור, הרי שעדותו של העד לא נסתרה ועשתה עלי רושם אמין וענייני.

כבוד הש' מודריק עסק בעבירה זו בע"פ 4009/98 יוסף ורשבסקי נגד מדינת ישראל, שם חזר על עמדתו בעניין קודם, לפיה, "העבירה אינה מתגבשת בנסיבות שבהן נהג שטעה בבחירת הנתיב או מבקש בתום לב לשנות כיוון נסיעתו, מקבל במפורש את רשותו של נהג בתור המכוניות, לסטות לנתיבו....בהקשר זה, עלינו לראות את התקנה כאילו טבועה בה האפשרות להניח לאדם שטעה בתום לב בבחירת נתיב תנועה או שהסתבר לו שעליו לשנות את נתיבו, דרך להשתלב בנתיב הנכון, שלא בכפיית רצונו על אחרים.... כך ניתן להבטיח תנועה סדירה, המבוססת על יחס של כבוד הדדי, נימוס ומתינות בין המשתמשים בדרך".

הוסיף ואמר כבוד הש' מודריק בענין ורשבסקי לעיל:

"... לזו ועיקר תקנת הקיפוח, היא בתקנת הבריות, שלא יינתן מצב בדרך שכל דאלים גבר....אכן התנהגות נהג ה"נדחף" לראש טור המכוניות בנתיב עמוס, מקוממת ומשקפת בריונות. אני תמים דעים עם ההגדרות של השופט קמא, בדבר הכיעור שבמעשה, חוצפתו של הנהג המבצע והפגיעה שהוא פוגע בזולתו הנוהג כראוי".

במקרה שבפני, אין מחלוקת, כי מסלול נסיעתו של הנאשם, היה ידוע לו מראש, כפי שהעיד הנאשם עצמו, בעמוד 9 לפרוטוקול, שורות 16-19: "ש. אתה מכיר את המקום? ת. זה מסלול נסיעה קבוע שלי. ש. כל בוקר יש עומס תנועה כזה? ת. כן".

בנסיבות אלה, לא הייתה כל מניעה, כי הנאשם ישתלב בנתיב הימני, מבעוד מועד, כפי שעשו יתר הנהגים ואמינה עלי גרסתו של עד התביעה, לפיה, הנאשם נסע כברת דרך, בנתיב השלישי מימין ובמקביל לטור כלי הרכב בנתיב הימני, עד שהחליט לסטות ימינה.

התנהגותו של הנאשם, אינה חוסה תחת הנסיבות המקלות, אליהן התייחס כבוד הש' מודריק בעניין ורשבסקי לעיל ומכאן, אני קובעת כי הנאשם נהג, במודע ומבחירה, באופן בריוני ונדחף לנתיב נסיעה, אליו התכוון להגיע מראש, תוך

קיפוח זכותם של יתר הנהגים במקום.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ט, 11 יוני 2019, במעמד הצדדים